

Arrest

nr. 250 826 van 11 maart 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen
X
X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen, X, X en X, op 24 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 maart 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. JANSSENS, die loco advocaat C. DESENFANS verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van El Salvador te zijn, geboren te S.S. in 1986.

Op 23 januari 2020 diende verzoekster, samen met haar man en kinderen, een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Eurodac-treffer toonde aan dat verzoekster op 1 mei 2018 een verzoek tot internationale bescherming indiende in Denemarken.

Op 17 februari 2020 werd verzoekster gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken, in het kader van de procedure in het licht van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 10 maart 2020 richtte de Dienst Vreemdelingenzaken een terugnameverzoek aan de Deense autoriteiten.

Op 13 maart 2020 aanvaardden de Deense autoriteiten de terugname van verzoekster op grond van artikel 18.1.d van de Dublin III-verordening.

Op 25 maart 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een overdrachtsbesluit ("beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten" - bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : E. M.

voornaam : A. Y.

geboortedatum : [...]1986

geboorteplaats : S. S.

nationaliteit : El Salvador

+ haar drie kinderen:

Naam: M. E. voornaam: M. G. geboortedatum:[...]2011 nationaliteit: El Salvador

Naam: M. E. voornaam: J. D. geboortedatum: [...]2017 nationaliteit: El Salvador

Naam: M. E. voornaam: L. G. geboortedatum:[...]2019 nationaliteit: El Salvador

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Denemarken toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1) d van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Mevrouw E. M., A. Y., verder de betrokkene, staatsburger van El Salvador, bood zich op 21.01.2020 bij onze diensten aan waarbij zij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Zij diende op 23.01.2020 een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Ze legde een kopie voor van een paspoort met nummer (...), afgegeven op 09.03.2018, door El Salvador, geldig tot 09.03.2020. Ze verklaarde dat haar originele paspoort in beslag werd genomen door de Deense autoriteiten. Ze wordt vergezeld door haar drie minderjarige kinderen: M. E., M. G.; M. E., J. D. en M. E., L. G. Deze kinderen maken ook deel uit van betrokkene haar verzoek voor internationale bescherming. Voor haar zoon M. G. legde ze een kopie voor van een paspoort met nummer (...), afgegeven op 26.09.2015, door El Salvador, geldig tot 26.09.2020. Voor haar zoon J. D. legde ze een kopie voor van

een paspoort met nummer (...), afgegeven op 09.03.2018, door El Salvador, geldig tot 09.03.2024. Voor haar dochter L. G. legde ze een kopie neer van een geboortecertificaat met nummer (...), afgegeven op 29.05.2019, te Esbjerg, Denemarken.

Onderzoek van haar vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac ten gevolge van een vergelijking met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 01.05.2018 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Denemarken. De betrokkene werd in het kader van haar verzoek voor internationale bescherming gehoord op 17.02.2020. Ze verklaarde gehuwd te zijn en drie kinderen te hebben. Ze wordt vergezeld door deze gezinsleden. Ze verklaarde twee zussen, een neef en schoonbroer te hebben die als erkend vluchteling in Denemarken verblijven. Het gaat om meerderjarige familieleden waarmee ze geen band van afhankelijkheid aanhaalt. Ze verklaarde geen familie in België te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde dat ze El Salvador verliet op 26.04.2018 en via Costa Rica en Duitsland naar Denemarken reisde, waar ze een verzoek voor internationale bescherming indiende. Ze verklaarde dat ze in vier verschillende dorpen in Denemarken verbleef. Ze verklaarde dat haar verzoek werd afgewezen op 06.01.2020 en ze op 18.01.2020 via Duitsland naar België reisde.

De betrokkene stelde dat ze besloot om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen in België omdat ze informatie vonden op het internet en zagen dat er veel Salvadoranen naar België komen. De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Denemarken omdat haar verzoek werd afgewezen en ze vreest dat ze terug gestuurd zal worden naar El Salvador.

Op 10.03.2020 werd een terugnameverzoek gericht aan de Deense instanties, die op 13.03.2020 conform artikel 18(1) d van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij en haar gezin door een overdracht aan Denemarken een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Denemarken omdat haar verzoek er werd afgewezen. Ze verklaarde dat ze vreest dat de Deense instanties haar en haar gezin terug zullen sturen naar El Salvador. We merken op dat het indienen van een asielerzoek niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Deense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielerprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. De Deense instanties stemden op 13.03.2020 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1) d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". De instemming conform artikel 18(1) d) betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Denemarken ingediende verzoek voor internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Deense instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

We benadrukken tevens dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Denemarken ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Denemarken "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Denemarken partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Deense instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Denemarken sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Denemarken staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Deense instanties en zo nodig bij

het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties. We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Deense instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Denemarken in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Middels het akkoord van 13.03.2020 hebben de Deense instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Denemarken. De betrokkene zal na overdracht in Denemarken een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren.

Denemarken onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Deense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Tijdens haar gehoor verklaarde de betrokkene een goede gezondheid te hebben. Ze maakte geen melding van gezondheidsproblemen van haar minderjarige kinderen.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van haar verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Denemarken verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We merken in deze verder op dat de Deense autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Denemarken niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Denemarken niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Denemarken een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Deense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1) d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Indien de betrokkene door omstandigheden niet binnen de opgelegde termijn gevolg kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dient hij/zij om een verlenging van deze termijn te verzoeken.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Deense autoriteiten."

Op 25 maart 2020 nam de gemachtigde dezelfde beslissing voor de man van verzoekster. Ook tegen deze beslissing werd een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenzaken (hierna: de Raad) gekend onder het rolnummer RvV 246 565.

Op 22 juni 2020 nam de gemachtigde de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer voor zowel verzoekster als haar man. Tegen deze beslissingen dienden verzoekster en haar man evenwel geen beroep in bij de Raad.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst erop dat het niet ter discussie staat dat de Deense autoriteiten op 13 maart 2020 aangaven verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van het internationaal beschermingsverzoek van verzoekster en het terugnameverzoek van de gemachtigde inwilligden.

In casu dient derhalve rekening gehouden te worden met de bepalingen van artikel 29 van de Dublin III-verordening, dat luidt als volgt:

“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.”

Artikel 29, 2 van de Dublin III-verordening bepaalt verder:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

In principe verstreek dan ook de overdrachtstermijn op 13 september 2020. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt volgens de voormelde bepaling de verplichting voor Denemarken om verzoekster terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid van rechtswege over op België, tenzij verzoekster onderduikt zodat België de termijn tot 18 maanden kan verlengen (HvJ 25 oktober 2017, C-201/16, Shiri t. Oostenrijk, punten 30 en 34).

Uit de aan de Raad gekende stukken blijkt dat op 22 juni 2020 de gemachtigde de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer nam tot 18 maanden aangezien verzoekster volgens de gemachtigde was ondergedoken, louter omdat zij de “verklaring vrijwillige terugkeer” niet had ondertekend. De Raad moet vaststellen dat deze beslissing evenwel niet werd aangevochten, terwijl ze nochtans werd ter kennis gebracht op het adres dat door verzoekster in haar verzoekschrift was kenbaar gemaakt.

Nu de verlengingsbeslissing definitief in het rechtsverkeer aanwezig is, neemt de Raad aan dat de bevoegdheid voor de behandeling van het internationaal beschermingsverzoek niet van rechtswege is overgegaan op de Belgische staat na het verstrijken van de termijn van zes maanden en verzoekster bijgevolg nog steeds het voorwerp kan uitmaken van een overdracht. Bijgevolg heeft verzoekster nog steeds belang bij de behandeling van de grond van haar beroep.

Dit werd ter zitting voorgelegd aan een tegensprekelijk debat. De raadsvrouw van verzoekster bevestigt dat zij de verlengingsbeslissing niet heeft aangevochten zodat de bestreden beslissing ten gronde kan behandeld worden. Ze verwijst naar haar verzoekschrift. Verweerder verwijst naar de nota.

Het actueel belang is aangetoond.

3. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950 (hierna: het “EVRM”), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van de artikelen 3.2 en 17.1 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de

artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht het middel toe als volgt:

“Volgens het artikel 39/82, §4. al.4 van de Vreemdelingenwet van 1980: « De Kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. »

Volgens het artikel 3.2, §2, van de Dublin TII-Verordening: « Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeker in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. »

Artikel 51/5, §2, van de Vreemdelingenwet van 1980 bepaalt: « Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. »

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen eisen een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen.

Krachtens artikel 3 EVRM, mag niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling slachtoffer zou kunnen zijn van folteringen of van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen (EHRM, M.S.S. / België en Griekenland van 21 januari 2011 (n°30696/09), §343).

.Volgens artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie: « Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ».

In de bestreden beslissing, beslist de verwerende partij dat Denemarken verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij. Ze beweert dat er geen aanleiding zou bestaan om van de Verordening 604/2013 af te wijken.

4.1. Gebrek aan informatie over de asielprocedure in Denemarken en over de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in dit land.

Ten eerste, baseert de verwerende partij zich op geen enkele bron in haar beslissing.

Ze verwijst alleen naar theoretische informatie die voortvloeit uit de door Denemarken ondertekende verdragen, zonder na te gaan of dit land - in de praktijk - zijn verplichtingen nakomt.

De verwerende partij heeft haar zorgvuldigheidsplicht geschonden.

De bestreden beslissing dient schorsend en daarna nietig verklaard te zijn.

4.2. Gebrek aan analyse van de impact van de Covid-19 crisis op de asielprocedure in Denemarken Ten tweede, zoals in de hele wereld is er actueel een grote gezondheids crisis in Denemarken (Covid-19).

Nochtans, zegt de verwerende partij geen enkele woord hierover en over de mogelijke gevolgen van deze crisis op de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en de

opvangvoorzieningen in Denemarken hoewel deze crisis al wel bekend werd door de verwerende partij toen zij haar beslissing nam op 25.03.2020.

Volgens de vaste rechtspraak van Uw Raad moet de verwerende partij echter een grondig, volledig en actueel onderzoek doen over de situatie in het Dublin land van terugkeer (RvV, 30.01.2015, n° 0137.196 ; RvV, 16.06.2015, n° 147.792 ; ...).

De Deense autoriteiten hebben op 11.03.2020 - bijna twee weken voor de bestreden beslissing dd. 25.03.2020 - ingrijpende maatregelen getroffen om de verspreiding van het virus tegen te gaan.

« Denemarken heeft strenge maatregelen genomen om de verspreiding van het Covid-19 te bestrijden. Men moet een geldige reden hebben om het land te mogen binnentreden (zie link hieronder voor meer details).

Burgers van de EU die naar hun land van verblijf terugreizen mogen het land doorkruisen (inclusief via de luchthaven), maar mogen niet in het land logeren. Bijeenkomsten zijn verboden, en enkel voedingszaken en apotheken blijven open. Iedere persoon die uit het buitenland terugkomt moet minstens twee weken in quarantaine gaan. en iedere persoon die tekens van ziekte vertoont mag het land niet binnen. Openbare diensten zijn gesloten. behalve de strikt noodzakelijke. Enkel SAS biedt nog (on)regelmatige vluchten op Brussel aan. Het openbaar vervoer (inclusief de trein) is nog steeds operationeel, maar met een beperkt aanbod. Treinen naar Duitsland rijden niet verder dan Flensburg, net over de grens in Duitsland. Ferry's blijven functioneren (ook de verbinding Rodby-Puttgarden). »
(Buitenlandse zaken van België, « Denemarken - Laatste update - Coronavirus », https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/denemarken-stuk_3).

Uit deze informatie blijkt dat, enerzijds, mensen een « geldige reden » moeten hebben om het grondgebied te betreden en, anderzijds, openbare diensten - en dus asielinstanties - gesloten zijn in Denemarken.

Het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Denemarken verduidelijkt wat wordt bedoeld met « geldige reden » (« worthy purposes »):

« What are "worthy purposes"?

Danish citizens are always permitted entry into Denmark. Other persons wishing to enter Denmark must expect to be rejected at the Danish borders, unless they have a worthy purpose (anerkendelsesvørdst formal)

for entering.

Worthy purposes include, but are not limited to:

- Persons residing or working in Denmark, including self-employed entrepreneurs performing work in Denmark.
- Persons with a valid work permit, including persons who have not yet utilised their work permit and whose entry is for the purpose of working in Denmark.
- Spouses, partners, parents and children of a Danish citizen or of a foreign resident in Denmark can enter Denmark provided that they' comply with the general conditions of entry.
- Persons commissioned to deliver goods or services to/in Denmark or to transport goods out of Denmark.

This provision includes persons who, for business purposes, are using a passenger car to transport goods out of Denmark.

- Persons who enter for the purpose of exercising visitation rights with minors.
- Persons who serve as the primary caregiver for minors residing in Denmark (e.g. foster parents).
- Persons who are entering to visit seriously ill or dying family members in Denmark.
- Persons entering Denmark to participate in an ongoing course of treatment administered by the Danish health authorities.
- Persons who are attending a funeral in Denmark.
- Persons who are participating in a court proceedings in Denmark.
- Students, to the extent that educational institutions are not closed (and no remote learning options are offered).
- Seamen who must disembark or embark in Denmark in connection with a crew change.
- Aircraft crew members, diplomats, offshore workers or other groups of persons mentioned in the the Schengen Borders Code Annex VII. However, shore leave for seamen (see Schengen Borders Code, Annex VII, point 3) is not considered a worthy purpose. »

(Ministry of Foreign Affairs of Denmark, « Coronavirus/covid-19 - Information in English about coronavirus/ COVTD-19 ». <https://um.dk/en/travel-and-residence/coronavirus-covid-19/> - stuk 4)

Geen van deze redenen is vergelijkbaar met de terugkeer van een verzoeker in het kader van de toepassing van de Dublin III-verordening.

Op 13.03.2020, heeft België ook soortgelijke ingrijpende maatregelen genomen door Ministerieel besluit houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVTD-19 te beperken. Deze Ministerieel besluit werd opgeheven en vervangen door Ministerieel besluit van 18.03.2020 die werd opgeheven en vervangen door Ministerieel besluit van 23.03.2020 (« Ministerieel besluit houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken », 23.03.2020, https://www.ejustice.just.fgov.be/doc/rech_f.htm - stuk 5)

Onder deze maatregelen, stelt het artikel 7 van het Ministerieel besluit van 23.03.2020 zoals gewijzigd door het Ministerieel besluit van 03.04.2020 houdende wijziging van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken : « Niet essentiële reizen vanuit en naar België zijn verboden. ». Het Ministerieel besluit van 23.03.2020, genomen vóór de bestreden beslissing van 25.03.2020, bevatte een nagenoeg identiek artikel 7: « Niet-essentiële reizen vanuit België zijn verboden ».

Het algemeen geldende principe is dus dat elke niet-essentiële reis naar het buitenland verboden is.

Het lijkt echter duidelijk dat de terugkeer van verzoekende partij en haar kinderen van België naar Denemarken niet kan worden omschreven als « geldige reden » (term gebruikt door de Deense autoriteiten) of « essentiële reizen » (term gebruikt door de Belgische autoriteiten).

Gezien deze bevindingen en gezien de huidige specifieke gezondheidscrisis, is het legitiem om de redelijkheid van de beslissing om verzoekende partij en haar kinderen terug te sturen naar Denemarken in twijfel te trekken.

Het lijkt inderdaad verrassend en onredelijk om een maatregel vast te stellen die erop is gericht om een persoon naar een andere lidstaat terug te sturen, met alle logistieke en menselijke contacten die dit met zich meebrengt, terwijl de wereld voor een ongekende opsluitingsperiode staat die erop is gericht om reizen zo veel mogelijk te beperken om de verspreiding van het virus tegen te gaan.

Onder de huidige gezondheidscrisis, is er geen garantie dat de verzoekende partij en haar kinderen daadwerkelijk toegang zouden kunnen krijgen tot het Deense grondgebied, een verzoek om internationale bescherming zouden kunnen indienen, toegang zouden hebben tot fatsoenlijke accommodatie waardoor ze zouden kunnen worden opgesloten en beschermd tegen elke Covid-19 infectie.

Zelfs als de Covid-19 crisis gekalmeerd zou zijn wanneer Uw Raad het onderhavige verzoek zal analyseren, zou dit, enerzijds, de onrechtmatigheid van de bestreden beslissing op geen enkele manier aantasten en, anderzijds, raadzaam zijn in ieder geval om ervoor te zorgen dat de verzoekende partij bij terugkeer naar Denemarken - effectief en binnen een redelijke termijn - een verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen en van de verbonden rechten van deze status van asielzoeker kunnen profiteren. Uw Raad kan dergelijke onderzoeksmaatregelen echter niet uitvoeren. De bestreden beslissing moet worden vernietigd.

De verwerende partij die absoluut geen rekening heeft gehouden met de gezondheidscrisis Covid-19 in haar analyse en er geen enkele woord erover geeft - wanneer deze crisis ongetwijfeld een impact kan hebben op de mogelijkheid om het Deense grondgebied binnen te komen, om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en om de opvangvoorzieningen te genieten in Denemarken - heeft haar zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Er dient te worden herhaald dat de verzoekster vergezeld wordt door haar drie minderjarige kinderen. Deze factor vergroot de kwetsbaarheid die inherent is aan de status van asielzoekster van het gezin en vereist de grootste voorzichtigheid bij de analyse van deze zaak.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen eisen een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen.

Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de verzoeker de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: *“que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet »* (CCE n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook *“en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a jailli à son obligation de motivation formelle.”* (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013). De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen: *« la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs »* (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385).

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen. De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : *« veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause »* (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; *« [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision »* (RvS, 31 mei 1979, n° 19.671) ; *« rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir »* (RvS, Claeys, no. 14.098, 29 april 1970) ; *« le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce »* (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

In casu, heeft de verwerende partij geen grondig, actueel en volledig onderzoek van de situatie in Denemarken uitgevoerd.

Aangezien de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de bovenvermelde elementen maar zich enkel op materieel theoretisch recht zetelt, werden de motiveringsplicht voortvloeiend uit artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

De bestreden beslissing wordt niet afdoende gemotiveerd en moet geschorst en vervolgens geannuleerd worden.”

In het eerste onderdeel van het middel geeft verzoekster eerst een theoretische uiteenzetting aangaande de aangevoerde wetsbepalingen of verdragsbepalingen die zij geschonden acht. Concreet voert verzoekster aan dat er een gebrek is aan informatie over de procedure inzake internationale bescherming in Denemarken, en de opvangvoorzieningen. De gemachtigde heeft nagelaten in de praktijk na te gaan of Denemarken zijn verplichtingen nakomt. Verzoekster acht dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

In het tweede onderdeel gaat verzoekster uitvoerig in op de Covid-19 crisis. Zij voert aan dat geen analyse is gebeurd van de impact van die crisis op de procedure van internationale bescherming in Denemarken. Verzoekster stipt aan dat er actueel in de hele wereld een grote gezondheids crisis plaatsvindt, hierover heeft de gemachtigde niet gemotiveerd. Nochtans is de gemachtigde gehouden tot een grondig, volledig en actueel onderzoek over de situatie in het Dublinland waarnaar de betrokken vreemdeling wordt overgedragen. Verzoekster brengt informatie aan van de website van het Ministerie van Buitenlandse Zaken over de maatregelen die de Deense autoriteiten op 11 maart 2020 hebben genomen om de verspreiding van het virus tegen te gaan. Uit die informatie blijkt dat men enerzijds een “geldige reden” moet hebben om het grondgebied te betreden en dat de openbare diensten gesloten

zijn. Verzoekster citeert verder uit de website van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Denemarken wat wordt bedoeld met een “geldige reden” en stelt dat geen van de opgesomde redenen vergelijkbaar is met de terugkeer van een verzoeker in het kader van de Dublin III-verordening. Ook de Belgische regelgeving inzake Covid haalt verzoekster aan. Daaruit blijkt dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, het ministerieel besluit van 23 maart 2020 een artikel 7 bevatte dat een verbod uitsprak voor niet-essentiële reizen vanuit België. Voor verzoekster is het duidelijk dat een overdracht van haar en haar gezin naar Denemarken niet kan worden omschreven als een “geldige reden” of als een “essentiële reis”, zodat de bestreden beslissing onredelijk is. Verzoekster stelt dat onder de huidige gezondheidscrisis er geen garantie is dat zij en haar gezin daadwerkelijk toegang zullen krijgen tot het Deense grondgebied, een internationaal beschermingsverzoek zullen kunnen indienen en toegang zullen krijgen tot fatsoenlijke opvang waardoor ze beschermd worden tegen een Covid-19 infectie. De gemachtigde had hier volgens verzoekster moeten mee rekening houden, des te meer nu zij deel uitmaakt van een gezin met kinderen en dus een kwetsbaar profiel vertoont. Nu de gemachtigde dit niet heeft gedaan, acht verzoekster de zorgvuldigheidsplicht geschonden omdat met de grootste voorzichtigheid een analyse diende te gebeuren.

Tot slot acht verzoekster eveneens de formele motiveringsplicht geschonden, zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Zij stipt aan dat de formele motiveringsplicht vereist dat een bestuurshandeling op een volledige en correcte wijze is gemotiveerd, rekening houdend met alle elementen van het dossier zodat verzoekster de redenering en draagwijdte van de akte kan begrijpen. Nu de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de voormelde elementen zijn volgens verzoekster de zorgvuldigheidsplicht en de formele motiveringsplicht geschonden.

Beoordeling

Zoals verweerder in de nota terecht aanstipt, heeft verzoekster niet geduid op welke wijze de bestreden beslissing artikel 17.1 van de Dublin III-verordening schendt, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met

artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoekster van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347-348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, *C.K. e.a. t. Slovenië*, C-578/16 PPU).

Wat betreft de opmerking van verzoekster dat de gemachtigde naar geen bron verwijst in zijn beslissing over de procedure en opvangsituatie in Denemarken, is dit een terechte vaststelling. Verzoekster haalt in het eerste onderdeel van het middel evenwel evenmin enige bron aan die zou kunnen wijzen op het feit dat voor Denemarken door de gemachtigde niet zou mogen uitgegaan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Er blijkt ook niet dat de raadsman van verzoekster in die zin voor de bestreden beslissing argumenten heeft naar voor gebracht en aan de gemachtigde kenbaar gemaakt. Er blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster tijdens haar Dublingehoor heeft geantwoord op de vraag of er redenen zijn die haar verzet tegen de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen, dat zij vreest dat Denemarken hen zal terugsturen naar El Salvador en zij absoluut niet kunnen terugkeren naar El Salvador.

De gemachtigde heeft dit element wel meegenomen in zijn overweging en heeft erop gewezen dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Deense instanties werden onderzocht en niet gegrond bevonden. De gemachtigde benadrukt dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens de gemachtigde geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Denemarken ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst. Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Denemarken "indirect refoulement" impliceert merkt de gemachtigde op dat Denemarken partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Deense instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen.

De gemachtigde vervolgt dat het aan verzoekster toekomt aannemelijk te maken dat in Denemarken sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat. De Raad kan zich in casu in die motieven vinden en stipt ook aan dat verzoekster zelf heeft verklaard dat twee zussen van haar, een neef en een schoonbroer in Denemarken zijn erkend als vluchteling. Hieruit blijkt in elk geval dat de Deense autoriteiten de verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek onderwerpen en niet alle verzoeken uit El Salvador automatisch verwerpen.

De Raad herhaalt dat het in het licht van een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest aan verzoekster toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op foltering of een onmenselijke behandeling. In casu stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekster louter summier stelt dat er geen landeninformatie is gebruikt, zonder meer. Daarnaast blijkt dat verzoekster noch in het kader van haar gehoor, noch nadien middels een eventueel schrijven van haar raadsman, noch thans in het verzoekschrift haar vrees heeft proberen te ondersteunen met enig objectief element. Op die manier heeft zij geen begin van bewijs geleverd van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij overdracht aan Denemarken zal worden blootgesteld aan foltering of mensonwaardige omstandigheden of het voorwerp zal uitmaken van indirect refoulement. Evenmin is de situatie in Denemarken dermate slecht dat de gemachtigde sowieso bij wijze van "algemeen bekend feit" niet onkundig had kunnen zijn van zware tekortkomingen.

Verder stelt de Raad ook vast dat verzoekster niet ingaat op de concrete motieven in de bestreden beslissing, zoals supra aangehaald. Het kwam verzoekster toe in te gaan op deze motieven.

Zelfs indien kan worden aangenomen dat het in principe aan de gemachtigde toekwam om er een rapport op na te slaan aangaande de situatie voor Dublinterugkeerders in Denemarken, dan nog komt

het verzoekster in het licht van het interstatelijk vertrouwensbeginsel eerst toe een begin van bewijs aan te reiken van een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Dit omdat er zich, wat betreft Denemarken, geen situatie voordoet waarbij de gemachtigde op basis van algemeen bekende feiten, niet onkundig kan zijn van het feit dat de situatie zeer problematisch zou zijn.

Waar verzoekster in het tweede onderdeel de Covid-19 crisis aanhaalt, heeft zij een punt waar zij stelt dat dit een wereldcrisis is. Het is een algemeen bekend feit dat het virus in golfbewegingen overal gezondheids crisissen veroorzaakt, evenals in België. De Raad is dan ook van oordeel dat de gemachtigde, omwille van de algemeenheid van het fenomeen, niet over die Covid-19 crisis uitdrukkelijk moest motiveren. Waar verzoekster erop wijst dat Denemarken op 11 maart 2020 specifieke maatregelen had genomen en gedetailleerd informatie weergeeft wat de essentiële reizen waren volgens de Denen, merkt de Raad op dat in de lijst die verzoekster weergeeft, uitdrukkelijk staat vermeld: *“worthy purposes include but are not limited to”* (“geldige redenen zijn, maar zijn niet beperkt tot” – eigen vertaling). Het feit dat in de lijst niet wordt verwezen naar Dublinoverdrachten, houdt bijgevolg niet in dat ze niet mogelijk waren. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat ondanks deze regelgeving genomen op 11 maart 2020, twee dagen later, nl. op 13 maart 2020, de Deense autoriteiten uitdrukkelijk hun akkoord hebben gegeven om verzoekster en haar gezin terug te nemen. Wat betreft de concrete overdracht hebben de Deense autoriteiten toen ook richtlijnen gegeven over hoe die overdracht kan plaatsvinden (bv. enkel naar Kopenhagen op weekdays, met verwittiging ten laatste zeven dagen voor de overdracht etc.). Bijgevolg had de gemachtigde voor verzoekster en haar gezin, ondanks de Deense coronamaatregelen, een duidelijk akkoord van de Deense autoriteiten over de concrete overdracht voorafgaandelijk aan het nemen van de beslissing. De Raad volgt dan ook niet dat de gemachtigde nog verdergaande garanties had moeten verzoeken en verkrijgen over de daadwerkelijke toegang tot het Deens grondgebied, noch over de mogelijkheid een nieuw beschermingsverzoek in te dienen of toegang te krijgen tot accommodatie. Waar verzoekster het onredelijk acht dat een overdrachtsbesluit werd genomen omdat dit logistieke en menselijke contacten met zich meebrengt, volgt de Raad niet. Zelfs al moet aangenomen worden dat tal van regels van kracht waren om het reizen tot essentiële reizen te beperken, is er geen aanwijzing in het administratief dossier dat verzoekster, haar man of de kinderen besmet waren met het virus op het ogenblik van het nemen van de beslissing en is het een algemeen bekend feit dat tal van voorzorgsmaatregelen worden genomen (mondmaskers, plexiglas, etc.) om het menselijk contact tot een minimum te beperken.

Waar verzoekster erop wijst dat zij deel uitmaakt van een gezin met haar man en kinderen, hetgeen hun kwetsbaarheid als verzoekers vergroot, wijst de Raad erop dat hoewel verzoekers van internationale bescherming inderdaad op zich reeds een zekere kwetsbaarheid hebben, een koppel met minderjarige kinderen niet per definitie als extra kwetsbaar wordt beschouwd (cf. artikel 21 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming). In de context van Denemarken, waar zoals supra gesteld het geen algemeen bekend feit is dat er zich systeemfouten zouden voordoen, is de Raad dan ook niet overtuigd dat de gemachtigde, mede in het licht van de verklaringen van verzoekster en haar man in hun gehoor, een verdergaande voorzichtigheid of zorgvuldigheid had moeten aan de dag leggen als die waarvan blijkt wordt gegeven in de beslissing. Er blijkt ook dat verzoekster en haar man verklaard hebben dat zij en hun kinderen in goede gezondheid verkeren.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Evenmin wordt een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, van artikel 3.2 van de Dublin III-verordening of van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES